

Arrest

nr. 167 390 van 11 mei 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat S. MICHOLT en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 22 mei 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

1.2. Op 18 januari 2016 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekend schrijven van 18 januari 2016 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Overdracht CGVS: 01/07/2015

U werd op 11 december 2015 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die de taal Arabisch machtig is, van 09:05 uur tot 12:00 uur. Uw advocate Meester Ilse Rumonge loco Meester Sylvie Micholt was gedurende het volledige gehoor aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een sjiitische Arabier te zijn afkomstig van Al Adamiyeh, Bagdad. U bent tot het derde jaar van de basisschool Al Jamila Thaeer al Iraq naar school gegaan. Uw ouders leefden gescheiden waarna u samen met uw moeder naar uw oom langs vaderskant, genaamd S. L., in al Jamila (Bagdad) bent gaan wonen. In 2006 zijn jullie omwille van het sektarisch geweld naar Syrië gevlucht waar jullie tot 16 december 2012 in Yarmouk, Damascus, gewoond hebben. Uw vader leefde samen met zijn nieuw gezin op een ander adres in Syrië. Uw broer Hassan bleef alleen achter in Bagdad. Hij reisde op en af naar Syrië. Op 2 december 2012 werd u door onbekenden ontvoerd. U werd tijdens uw detentie mishandeld. Op 12 december 2012 werd u na betaling van losgeld vrijgelaten. Het huis in Syrië werd verkocht om het losgeld te kunnen betalen. Er werd een proces-verbaal opgesteld door de Syrische autoriteiten. Op 16 december 2012 bent u definitief teruggekeerd naar Irak. U verbleef er opnieuw bij uw oom in al Jamila en dit samen met uw zussen Khouloud, Wouroud en uw broer L. A. A. L. (...). Uw broer Hassan woonde in al Palestina straat samen met uw halfbroer Ahmad en zijn moeder. Uw vader is van Syrië naar Egypte verhuisd. U werkte in een café in de buurt van uw huis. Uw broer Hassan kwam jullie om de drie dagen in al Jamila bezoeken. Sinds uw komst in al Jamila in 2012 werd u lastiggevallen door jongeren omwille van uw vertrek naar het buitenland. Er werd u verweten geen sjiïet te zijn omdat u ten tijde van het sektarisch geweld gevlucht bent. Aan checkpoints van sjiitische milities werd u ondervraagd over uw afkomst aangezien ze u persoonlijk niet kenden. Na controle van uw identiteitskaart en vragen te hebben gesteld mocht u telkens beschikken. Uit schrik om in Irak ook slachtoffer te worden van een ontvoering bent u preventief op 14 mei 2015 gevlucht. U bent met uw eigen paspoort vanuit de luchthaven van Bagdad naar Turkije gereisd. Vervolgens bent u per vrachtwagen illegaal doorgereisd en bent u op 22 mei 2015 in België aangekomen en op 25 mei hebt u hier een asielaanvraag ingediend.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw nationaliteitsbewijs, uw voedselrantsoenkaart, de woonkaart van uw vader, uw verlopen paspoort, een document van het vrederecht met betrekking tot de verkoop van het huis in Syrië, het proces-verbaal in verband met uw ontvoering dd. 2012 en melding van inval in jullie huis in 2012.

Uw broer A. (...) heeft hier op 16 november 2015 asiel aangevraagd en zijn asielprocedure is nog lopende.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Zo baseert u uw vluchtmotieven op het feit dat u reeds in 2012 bij uw terugkeer naar Irak werd lastiggevallen omdat ze u aan de checkpoints van de sjiitische milities niet als sjiïet beschouwden omdat u afkomstig bent uit Adamiyeh en u uit Irak bent gevlucht tijdens het sektarisch geweld in 2006 (gehoorverslag CGVS, pp. 4, 7 en 8). Gepeild waarom u nog tot 2015 in al Jamila bent blijven wonen indien u al sinds 2012 werd lastiggevallen, werpt u louter en alleen op dat u geen geld had (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 11). U haalt verder aan dat u na controle van uw identiteitskaart, er werd gepeild naar uw naam en afkomst, aan de checkpoints, zij het na enkele uren, u steeds mocht beschikken (gehoorverslag CGVS, pp. 8, 13 en 14). U voegt er zelf aan toe dat u niet altijd werd tegengehouden, u geeft aan dat 'soms gebeurt het en soms niet' (gehoorverslag CGVS, pp. 8 en 11). Uw eigen broer Hassan die in al Palestina straat woont, kwam u om de drie dagen bezoeken in al Jamila (gehoorverslag CGVS, p. 6). Dit is hoogst merkwaardig aangezien hij blijkbaar ook dezelfde problemen onderging als u (gehoorverslag CGVS, p. 8). Indien dit traject langs de checkpoints in al Jamila als 'levensgevaarlijk' kan worden beschouwd, is het evident dat uw broer Hassan dit risico niet systematisch zou nemen. Het is ook zeer merkwaardig dat u niet systematisch de naam van uw oom, die al van voor het sektarisch geweld in al Jamila woont tot op heden, hebt opgegeven om zo het probleem aan de checkpoints te kunnen vermijden (gehoorverslag CGVS, p. 8). Hiernaar gepeild werpt u op dat ze sowieso geen respect hebben voor gelijk wie, ook niet voor sjiïeten (gehoorverslag CGVS, p. 8). Deze vergoelijking voor het niet opwerpen van de naam van uw oom biedt geen afdoende verschoning daar dit toch een kleine moeite is. Verder stelt u dat u niet naar al Palestina straat bent gaan werken net om de vele checkpoints te vermijden (gehoorverslag CGVS, p. 9). Logischerwijze dan gevraagd of u in al Jamila dan geen checkpoints passeerde, antwoordt u 'ja maar zelfs als er waren ging ik te voet' (gehoorverslag CGVS, p. 9). Ter verduidelijking nogmaals gevraagd of u nu al dan niet checkpoints moest passeren, geeft u aan dat dit enkel het geval was als u te laat was, bijvoorbeeld als u in de nacht naar huis terugkeerde, dan werd u gestopt (gehoorverslag CGVS, p. 9). Deze wending in uw verklaringen is zeer opmerkelijk aangezien u eerder liet uitschijnen dat u continu aan checkpoints in al

Jamila werd lastiggevalen. Wat er ook van zij, u haalt zelf expliciet aan nooit persoonlijk bedreigd te zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10).

Verder haalt u aan dat u vreest om ooit in Bagdad / Irak ontvoerd te zullen worden net zoals dit met u gebeurd is in Syrië (gehoorverslag CGVS, pp. 9 en 10). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw vrees louter gebaseerd is op een vermoeden van uwentwege zonder dat u concrete feiten of bewijzen aanvoert. U verwijst enkel naar de ontvoering van een Koerdische soennitische vriend (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het hoeft echter geen betoog dat dergelijk gegeven niet doorslaggevend is om te bewijzen dat ook u risico loopt om ontvoerd te worden. Temeer, en zoals hierboven aangekaart, u in het verleden nooit persoonlijk bent bedreigd (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wat betreft de documenten die u neerlegt ter staving van uw ontvoering in Syrië dient er te worden opgemerkt dat aan de geloofwaardigheid hiervan niet wordt getwijfeld doch deze documenten zijn niet van die aard om uw vrees voor een potentiële ontvoering in Irak kracht bij te zetten.

Gezien bovenstaande vaststellingen dient er te worden geconcludeerd dat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk hebt gemaakt.

De overige door u neergelegde documenten, namelijk uw identiteitskaart, nationaliteitsbewijs, voedselrantsoenkaart en woonstkaart van uw vader, hebben louter en alleen betrekking op uw identiteit en uw nationaliteit, gegevens die hier niet ter discussie staan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen

IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*". Hij citeert de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het vluchtelingenverdrag en past de elementen uit deze definitie toe op zijn situatie.

Hij is van mening dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft en gaat in op de motivering van de bestreden beslissing, met name (1) het verblijf in Al Jamila van 2012 tot 2015, (2) het traject langs de checkpoints bij bezoek van zijn broer, (3) het gebruik van de naam van zijn oom bij de checkpoints, (4) de passage aan de checkpoints en (5) de angst voor ontvoering in Irak.

2.1.2. Verzoeker voert in een tweede middel een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de richtlijn 2004/83/EG, van artikel 3 van het EVRM, van artikelen 10, 11 en 191

van de Grondwet en van de materiële motiveringsplicht, *“minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”*. Hij benadrukt dat zijn identiteit en afkomst van Bagdad niet worden betwijfeld.

Hij stelt dat verweerder erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dat het geweld er maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Dit blijkt eveneens uit objectieve informatie. Verzoeker citeert uit deze informatie. Verzoeker citeert uit berichtgeving over aanslagen. Verzoeker stelt dat verweerder er niet in is geslaagd om te argumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014. De beleidswijziging van verweerder is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in Irak maar wel van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse asielzoekers in de zomer van 2015. Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk vindt geen grond in de Belgische wet of in internationale rechtsnormen. Volgens verzoeker is de situatie in Bagdad nog steeds uiterst onveilig en precair en schendt verweerder het gelijkheidsbeginsel door onder maatschappelijke druk het beleid bij te stellen terwijl de objectieve parameters betreffende de veiligheidssituatie in Bagdad niet zijn gewijzigd. Een terugkeer naar Bagdad houdt dan ook een schending van artikel 3 van het EVRM in. Verzoeker citeert uit de informatie die in het administratief dossier is opgenomen. Het aantal aanslagen en het algemene geweld is niet gedaald. Het aantal slachtoffers in Bagdad blijft constant. Hij stelt dat verweerder erkent dat er gevaar bestaat voor onderrapportage. Cedoca komt niet tot de conclusie dat er een uitgesproken daling zou zijn van het geweld. Dit blijkt ook uit het in het administratief dossier opgenomen overzicht van aanslagen. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt geen recente wijziging in de bijzonder slechte veiligheidssituatie in Irak. Verzoeker verwijst voorts naar het Nederlandse Ambtsbericht inzake Irak van 13 oktober 2015 en naar een rapport van het Noorse Country of Origin Information Centre. Het aantal slachtoffers per maand is *quasi* identiek in 2014 en 2015. Recente persberichten maken melding van de nog steeds extreem ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van burgers. Verzoeker stelt dat het niet klopt dat de Iraakse autoriteiten Bagdad politiek en administratief onder controle hebben. Hij wijst op de macht van de sjiiitische milities in de stad, op de misbruiken die deze milities plegen en op het gegeven dat de Iraakse overheid niet de slagkracht heeft om tegen de milities in te gaan. Bagdad wordt volgens verzoeker niet langer gecontroleerd door haar overheid. De feitelijke macht is in handen van de sjiiitische milities. Daardoor heerst er rechteloosheid en hebben ook andere misdadige groeperingen er vrij spel. Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatst verzoeker kanttekens. Hij wijst op informatie over een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km ten westen van de hoofdstad. Verzoeker verwijst naar een onderzoek waaruit blijkt dat Irak en Bagdad respectievelijk als gevaarlijkste land en gevaarlijkste stad ter wereld worden beschouwd. Hij stelt zich de vraag hoeveel dodelijke burgerslachtoffers er gemiddeld moeten vallen om te spreken van een verhoogd risico voor de burgers.

Verzoeker vervolgt: *“De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen. Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de geïmplodeerde overheid een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007. Verzoeker, in deze uiterst penibele omstandigheden, terugsturen naar Bagdad, zou hem zonder enige twijfel blootstellen aan een schending van artikel 3 EVRM”*.

Verzoeker voert de schending van het gelijkheidsbeginsel aan. Hij herhaalt dat Bagdad nog even gevaarlijk is als de afgelopen twee jaar. Tevens stelt hij: *“Verweerder is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.*

Dat verweerder haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeker.

De huidige beleidswijziging van verweerder is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeker, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: "Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website".

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verweerster verhoogd, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek. Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoureus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014. De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Iraakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad. Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig. Maar dat verweerster, die vanuit die optiek, als politiek onafhankelijk instituut werd gecreëerd toegeeft aan externe druk en toestaat dat verzoeker hier slachtoffer van wordt vormt een overduidelijke schending artikel 10 en 11 van de Belgische Grondwet. Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeker, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven. Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommekeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen. Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend. Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend. Verzoeker is één van deze pechvogels. Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon een langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeker wordt ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen. Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereguleerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen." Verzoeker stelt dat het beleid van andere Europese landen niet aan de orde is. Hij is van oordeel dat verweerder de Belgische wetgeving moet respecteren en deze verschilt van de andere landen. Verzoeker verwijst naar de inhoud van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en naar hetgeen hieromtrent gesteld wordt in de memorie van toelichting. De Belgische wetgeving biedt bredere bescherming nu afstand werd gedaan van de vereiste van individualisering. Een vergelijking met het beleid in andere landen is irrelevant. Hij betoogt dat verweerder niet aantoont dat de Europese normen aldaar hetzelfde werden omgezet als in België.

Dat een relatief hoger aantal asielzoekers vrijwillig is teruggekeerd naar Bagdad, kan evenmin in aanmerking worden genomen bij de beoordeling van de veiligheidssituatie aldaar. Verzoeker stelt dat dit het gevolg is van de beslissingsstop van verweerder en van de ontradingpolitiek die door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wordt gevoerd. "Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument maar een cirkelredenering."

Verzoeker stelt als besluit:

“Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier in alle rust bescherming te vinden?”

2.1.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog volgende stukken bij het verzoekschrift:

- een bericht op de website van het CGVS *“Tijdelijke beslissingsstop voor asielaanvragen van Irakezen”* van 3 september 2015 van cgvs.be (stuk 3),
- een artikel *“Ik vrees dat deze toestroom nog maar een voorproefje is”* van 16 september 2015 van knack.be (stuk 4),
- een uittreksel over de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad van het rapport *“Ambtsbericht Veiligheidssituatie in Irak”* van rijksoverheid.nl (stuk 5)
- een uittreksel uit *“Topical Note Iraq: Baghdad – the security situation as of February 2015”* van cgvs.be (stuk 6)
- een artikel *“Bombs across Baghdad kill nine people”* van 7 november 2015 van Reuters van trust.org (stuk 7)
- een artikel *“Bomb attack on Shi’ite pilgrims in Baghdad kills 7”* van 26 oktober 2015 van Reuters van trust.org (stuk 8)
- een artikel *“More than 50 killed in Iraqi car-bomb attacks”* van 5 oktober 2015 van Radio Free Europe Radio Liberty van ecoi.net (stuk 9)
- een artikel *“Nu asielzoekers terug naar Irak sturen is misdaad tegen de menselijkheid”* van 20 september 2015 van dewereldmorgen.be (stuk 10)
- een artikel *“Iraq: Investigate deadly Camp Liberty rocket attack”* van 30 oktober 2015 van Amnesty International van ecoi.net (stuk 11)
- een artikel *“Iraq tries to contain cholera outbreak west of Baghdad”* van 19 september 2015 van uk.reuters.com (stuk 12)
- een artikel *“Iraq tops ‘most dangerous’ place in world list”* van 22 juni 2015 van rt.com (stuk 13)
- een artikel *“Abuja, Cairo, Nairobi and Islamabad among 12 capital cities facing ‘extreme’ terrorism risks”* van 20 mei 2015 van maplecroft.com (stuk 14)
- een artikel *“Ga naar België, daar krijgt je gezin makkelijk asiel”* van 18 augustus 2015 van nieuwsblad.be (stuk 15)
- een artikel *“Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”* van 5 september 2015 van nieuwsblad.be (stuk 16)
- een brief van 22 september 2015 van staatssecretaris Theo Francken (stuk 17)
- een uittreksel uit *“Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 mei 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”*, nr. 51-2478/001 (stuk 18)
- een artikel *“Tientallen gevluchte Irakezen keren vrijwillig terug”* van 17 september 2015 van Belga (stuk 19)
- een artikel *“Iraq car bombs kill 50, rare attack in south”* van 5 oktober 2015 van Agence France – Press van reliefweb.int (stuk 20)
- een artikel *“24 killed in Baghdad suicide attack claimed by IS”* van 3 oktober 2015 van Agence France – Press van reliefweb.int (stuk 21)
- een artikel *“Ban condemns ‘heinous’ terrorist attacks in Baghdad”* van 1 december 2015 van UN News Service van refworld.org (stuk 22)
- een artikel *“UN: Hundreds of Iraqis killed in December, mostly in Baghdad”* van 1 januari 2016 van rudaw.net (stuk 23)
- een uittreksel uit een rapport *“Report on the Protection of Civilians in the Armed Conflict in Iraq”* van 1 januari 2016 van UNAMI van ohchr.org (stuk 24)
- een artikel *“Suicide bomb kills two Iraqi police, wounds senior officer”* van 12 januari 2016 van Radio Free Europe Radio Liberty van ecoi.net (stuk 25)
- een artikel *“Shiite militias flush with ‘Iranian cash’ now control portions of Baghdad”* van 23 januari 2016 van uk.businessinsider.com (stuk 26)
- een artikel *“ISIS attack on Baghdad mall kills 17”* van 11 januari 2016 van nytimes.com (stuk 27)
- een artikel *“Iraq: Suicide bomber kills eight near Shi’ite mosque in Baghdad”* van 9 december 2015 van Radio Free Europe Radio Liberty van refworld.org (stuk 28)

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de

vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat gemotiveerd is en aangeeft waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, waarbij hij duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft met de toelichting dat hij probeerde te overleven en in de loop der jaren geld zocht om zijn vlucht te betalen en zo bij niemand anders terecht kon dan zijn oom waar hij woonde. Een dergelijk betoog dat louter praktische redenen verzoeker ervan weerhielden om Bagdad te verlaten en in België een asielaanvraag in te dienen, daargelaten het feit dat dit de ernst van de voorgehouden problemen sterk relativeert, laat niet toe om de beoordeling van zijn voorgehouden problemen tijdens zijn verblijf in Bagdad van december 2012 tot mei 2015 in een ander daglicht te stellen. Ook de stelling in het verzoekschrift dat zijn broer Hassan niet vaak op bezoek kwam, doet afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker heeft verklaard dat zijn broer om de drie dagen langskwam (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 6). Verzoeker die nog volhoudt dat hij problemen had aan de checkpoints kan niet worden bijgetreden dat deze een voldoende ernst zouden hebben, aangezien uit het CGVS-interview blijkt dat hij nergens werd gestopt onderweg naar de luchthaven (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 11), dat hij geen problemen heeft gekend aan de checkpoints toen hij zijn paspoort ging ophalen (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 12), dat hij over de problemen aan de checkpoints verklaarde dat hij werd gestopt, dat naar info werd gevraagd en dat hij dan na een tijdje kon verdergaan en dat verzoeker dit nogmaals bevestigde (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 13-14). Verzoeker betoogt tot slot dat hij angst heeft voor een ontvoering in Irak, omdat hij met een moslim vriend in Syrië werd ontvoerd en verwijst naar een proces-verbaal en een attest ter bevestiging ervan. Hij stelt dat deze ervaring hem zeer angstig maakt, te meer een Arabische vriend van hem werd ontvoerd in Irak. De Raad stelt vast dat de ontvoering in Syrië niet wordt betwist, maar dat deze gebeurtenis los staat van de voorgehouden problemen in Irak. Verzoeker verklaarde over de ontvoering van zijn vriend in Irak toen hij werd gevraagd of deze vriend sjiïet of soenniet was, dat hij een Koerd was. Daarna verklaarde verzoeker, die zelf een sjiïet is, dat hij niet weet of zijn vriend sjiïet of soenniet is, dat hij het hem niet vroeg, omdat er geen verschil is (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 9-10). Dergelijke vage en frappante verklaringen doen in grote mate verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit punt van verzoekers asielrelaas. De Raad merkt tot slot op dat verzoeker verklaarde dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 10). Deze vaststellingen, alsook gelet op voorgaande bespreking van verzoekers toelichting in het verzoekschrift, doen afbreuk aan de geloofwaardigheid en de ernst van de voorgehouden problemen.

Verzoeker komt aangaande de motieven in de bestreden beslissing betreffende de weigering van de vluchtelingenstatus niet verder dan een loutere herhaling van zijn verklaringen tijdens het CGVS-interview. Hiermee doet hij geenszins afbreuk aan de in de bestreden beslissing vermelde, pertinente en terechte motieven. Gezien deze motieven niet dienstig worden weerlegd, blijven deze onverminderd gehandhaafd.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 14) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt

blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit verband dient te worden verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn: “28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in

voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM 17 juli 2008, *N.A. t. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, § 115 ook EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, § 226, en EHRM 20 december 2011, *J.H. t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ 30 januari 2014, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjjiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Verzoeker tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Landeninformatie, stuk 12), als de stukken toegevoegd aan het verzoekschrift, blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer telt iets meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. In

2015 (tot en met 3 september 2015) vonden er in Bagdad (stad en provincie) 31 aanslagen plaats in vergelijking met 48 aanslagen in 2013 en 59 aanslagen in 2014. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, doch wel frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS en dat er geen aanwijzingen zijn dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert in Irak, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische militieën geleid. De aanwezigheid van deze militieën heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische militieën, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten. Dienaangaande blijkt uit de voormelde landeninformatie dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De scholen zijn open (het schoolbezoek blijft stabiel sinds 2006) en er is gezondheidszorg, al staat deze (zwaar) onder druk. Verzoekers verwijzing naar een uitbraak van cholera in Abu Ghraib, ongeveer 25 km buiten de hoofdstad Bagdad, kan aan deze laatste vaststelling geen afbreuk doen. Hij toont hiermee en met de in dit kader aangehaalde informatie niet aan dat er in Bagdad geen gezondheidszorg voorhanden zou zijn. Het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod werd in Bagdad verder opgeheven. Tijdens de ramadan bleven de restaurants 's nachts voor het eerst weer open, de verkeerswegen blijven open, de internationale luchthaven is operationeel en de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen is verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Dat de sjiitische militieën de Iraakse autoriteiten daarbij bijstaan, veel (feitelijke) macht genieten in Bagdad en zich bezondigen aan misbruiken, wordt niet betwist doch doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven bovendien aanwezig in de hoofdstad. Wat de bevolking in Bagdadstad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde landeninformatie dat er zich ongeveer een half miljoen binnenlandse vluchtelingen bevinden die voor ongeveer de helft in een gastgezin verblijven. De Bagdadis zelf zijn niet massaal gevlucht. Vanuit België is het aantal personen dat vrijwillig terugkeert naar Bagdad bovendien fors gestegen. Deze vaststelling kan, in tegenstelling met wat verzoeker voorhoudt, weldegelijk als een indicatie gezien worden dat de Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij in hun stad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Indien zij van oordeel waren dat de situatie er dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan immers worden aangenomen dat noch een beslissingsstop, noch de door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevoerde ontradingspolitiek ertoe zou leiden dat deze personen zouden terugkeren naar Bagdad. In dit kader kan overigens eveneens worden verwezen naar het feit dat verzoeker immers verklaart dat hij met zijn familie altijd in Bagdad heeft gewoond, met uitzondering van de periode van het sektarisch geweld in 2006-2007 en dit tot december 2012. Zijn oom, waarvan hij verklaart dat deze in de wijk Al Jamila bleef, is niet gevlucht voor het sektarisch geweld. En bij deze oom in Bagdad heeft verzoeker gewoond van december 2012 tot mei 2015, samen met zijn broers en zijn moeder. (CGVS-gehoorverslag, stuk 6, p. 3 en 7).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker verwijt de Commissaris-generaal verder dat niet of onvoldoende gemotiveerd wordt waarom het beleid gewijzigd is. De Raad merkt op dat iedere

asielaanvraag afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de asielzoeker. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake de asielaanvraag. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van de asielprocedure. Feiten en elementen eigen aan elke concrete asielaanvraag zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier. De Commissaris-generaal heeft daarenboven niet de verplichting om te motiveren waarom het beleid gewijzigd wordt. De motiveringsplicht als vormvereiste voor administratieve rechtshandelingen vereist immers niet dat de Commissaris-generaal ook de gronden voor zijn motieven of de redenen voor een beleidswijziging moet weergeven. De Commissaris-generaal moet enkel motiveren waarom het van oordeel is dat de situatie in Bagdad van aard is om aan verzoeker al dan niet de status van subsidiair beschermde toe te kennen, hetgeen *in casu* gebeurd is. De overwegingen ten grondslag van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus worden immers duidelijk en op omstandige wijze uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoeker tracht tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend zestien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP